

ΚΑΛΟ ΤΑΞΙΔΙ ΔΗΜΗΤΡΟ

Έφυγε από τα ζωή στα 58 του χρόνια ο φίλος και σύντροφος του αυτοδιαχειριζόμενου στεκιού "άνω κάτω πατψίων" Δημήτρης. Ας είναι τα δάκρυα, τα λουλούδια, το ούισκι και η σημαία του στεκιού καλή συντροφιά στο τελευταίο σου ταξίδι.

Προβολές στο στέκι

Ξαναξεκίνησαν φέτος οι προβολές ταινιών στο αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Άνω Κάτω Πατψίων. Επόμενη προβολή:

Τετάρτη 15/7 στις 21.00 Προβολή ταινίας "Δυστυχώς απουσιάζατε" (sorry we missed you): "Ποτέ μου δεν λύγισα, έχω δουλέψει υδραυλικός, χτίστης, κηπουρός, εργάτης, Αντέχω..." Η συνέχεια; Ατελειώτες ώρες στη δουλειά, μισθοί φτώχειας, επιτήρηση, καθυστερήσεις πληρωμών, αδήλωτη εργασία, υπερωρίες, καταπιεστικό περιβάλλον, εξαθλίωση. Η ιατρική περίθαλψη ανύπαρκτη, ενώ η κοινωνική ασφάλιση μετατρέπεται σε κοινωνική ανασφάλεια. Καλώς ήλθες στη σύγχρονη κανονικότητα...Και τώρα τρέξε...Βάλε το σώμα σου μπροστά και τρέξε σ' ένα μαραθώνιο εκμετάλλευσης που θέλει εσένα πρωταγωνιστή, μέχρι την ημέρα εκείνη που θα σε αποκλείσουν, γιατί η εργατική σου δύναμη δεν θα έχει πλέον αξία. Δεχόμαστε μια ολομέτωπη επίθεση από το κράτος και τα αφεντικά, οι οποίοι καταδυναστεύουν τις ζωές μας. Προσπαθώντας να αποδράσουμε από τον τεράστιο λαβύρινθο των καθημερινών μας δυσκολιών, οι καταπιεστές μας αυξάνουν τα κέρδη τους πάνω στις πλάτες μας. Αλλοτριωμένες στους χώρους εργασίας, σε ένα συνεχή αγώνα για την επιβίωση, κάνουμε ό,τι πιο πολύτιμο έχουμε. Τον ποιητικό μας χρόνο, το χρόνο να δημιουργήσουμε, να ερωτευτούμε, να ζήσουμε... "Δυστυχώς απουσιάζατε", γράφει ένα σημείωμα πάνω στην πόρτα. Απουσιάζα...από την οικογένεια μου, από τους φίλους μου, από τους ανθρώπους που αγαπώ. Μα πάνω απ' όλα από τον ίδιο μου τον εαυτό... Χτίζουμε σχέσεις αλληλεγγύης και αγωνιζόμαστε για τη ζωή και την αξιοπρέπεια. Κόντρα στην αποξένωση που μας επιβάλλουν.

Περιεχόμενα "Καταληψία #4"

σελ.2-3: Εισαγωγικό σημείωμα - Η αυτοκρατορία φλέγεται

σελ.4-5: Ψάχνοντας την "οικολογία" στις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας

σελ.6: Ιστορίες για την ιδιωτικοποίηση του νερού - Μας είπαν πως οι φωτογραφίες αιχμαλωτίζουν στιγμές.

σελ.7: Μία σύντομη κριτική του νέου εκπαιδευτικού πολυνομοσχεδίου

σελ.8: Η απορύθμιση της εργασίας με αφορμή τον κορονοϊό - covid 19

Μεγάλη διαδήλωση για τα νοίκια και τη στέγαση στις γειτονιές μας. ΜΕΙΩΣΕΙΣ ΕΝΟΙΚΙΩΝ!

Μεγάλη διαδήλωση για τα νοίκια και τη στέγαση πραγματοποιήθηκε την Παρασκευή 26/6 στις γειτονιές μας. Ξεκίνησε από την πλατεία Βικτωρίας και κατέληξε στην πλ. Κυψέλης. Την πρωτοβουλία για την διαδήλωση ανέλαβε η "συνέλευση ενάντια στον εκβιασμό του ενοικίου" και συνδιοργανώθηκε από διάφορες ομάδες του κινήματος. "Την Παρασκευή, στις 26 Ιουνίου, κατεβαίνουμε σε διαδήλωση. Κατεβαίνουμε στο δρόμο γιατί όλο και περισσότεροι άνθρωποι δεν έχουν να πληρώσουν το ενοίκιο του σπιτιού τους. Κατεβαίνουμε στο δρόμο γιατί όλο και περισσότεροι άνθρωποι θα ενοκληθούν από εξώδικα και θα βρεθούν υπό την απειλή της έξωσης το επόμενο διάστημα. Κατεβαίνουμε στο δρόμο γιατί δεν γίνεται να δουλεύουμε -όπως δουλεύουμε- και να φεύγει το μεγαλύτερο κομμάτι του μισθού μας στο νοίκι." Ο όγκος της διαδήλωσης ήταν αρκετά μεγάλος με τους διαδηλωτές να φτάνουν τα 1000 άτομα. Περισσότερα εδώ: <https://unrealestate.noblogs.org/>

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΔΕΡΒΕΝΙΩΝ

56

ΧΤΥΠΑΝΕ ΓΙΑ ΝΑ ΕΠΙΒΑΛΛΟΥΝ ΤΗ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ
ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΞΕΜΠΕΡΔΕΥΟΥΝ ΜΕ ΤΑ ΣΠΙΤΙΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ
ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΟΥ ΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ - Η ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ ΦΛΕΓΕΤΑΙ!

Ελλάδα χώρα του φωτός! Εδώ, που το ταμείο ανεργίας κοστίζει 399ευρώ και μια ζαρντινιέρα του Μπακογιάννη 570ευρώ! Εδώ, που έχουν ανοίξει τα clubs και η επιτρέπεται η "θεία κοινωνία" αλλά το Πολυτεχνείο στα Εξάρχεια παραμένει κλειστό για λόγους δημόσιας υγείας! Εδώ, που άμα αράζει άνθρωπος στις πλατείες είναι δημόσιος κίνδυνος, ενώ άμα αράζει στα τραπεζοκαθίσματα που κάνουν συστηματική κατάληψη δημοσίου χώρου είναι νομοταγής πολίτης!

Η καραντίνα έφυγε, αλλά οι πολιτικές απαγόρευσης στον δημόσιο χώρο ήρθαν για να μείνουν. Οι μπάτσοι είναι περισσότεροι και η παρουσία τους σε δρόμους και πλατείες γίνεται ασφυκτική. Οι μνήμες από τις επιθέσεις της αστυνομίας σε πλατείες είναι νωπές. Συνέχεια αυτής της πολιτικής είναι το χουντικής έμπνευσης νομοσχέδιο για τον περιορισμό των διαδηλώσεων, όπως και ο χοντροκομμένος μετασχηματισμός του κέντρου της αθηναϊκής μητρόπολης με τον «μεγάλο περίπατο». Το μητροπολιτικό κέντρο της Αθήνας είναι «πόλεμος», είναι μια διαρκής διαδικασία αντιπαράθεσης μεταξύ των φτωχών και αποκλεισμένων πληθυσμών από τη μία, και των επιχειρηματιών εστίασης, τουρισμού, real estate και του στρατού τους (των μπάτσων), από την άλλη. Μια αντιπαράθεση μεταξύ της ανάπτυξης τους και της επιβίωσης μας. Τα συνθήματα του κινήματος μας, **«ΑΝΑΠΛΑΣΗ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΦΤΩΧΟΙ ΕΚΤΟΠΙΣΜΕΝΟΙ» & «ΜΠΑΤΣΟΙ, ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ ΚΑΙ ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΣ, ΑΥΤΟ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΕΞΕΥΓΕΝΙΣΜΟΣ», «ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΤΣΑΚΙΣΜΕΝΟΙ»** περιγράφουν εύστοχα την κατάσταση που επικρατεί, αυτό που λείπει όμως είναι η σθεναρή αντίσταση με κάθε τρόπο στις πολιτικές που μας εξοντώνουν.

Σ' αυτόν λοιπόν τον πόλεμο του κέντρου, επιβάλλεται να απουσιάζουν οι καταλήψεις, ως εστίες αγώνα αλλά και ως παραδείγματα αυτό-οργάνωσης και κάλυψης των αναγκών μας, ντόπιων και μεταναστ(ρι)ών. Για αυτό ακριβώς τον λόγο, την Παρασκευή 26/6 οι μπάτσοι εκκένωσαν την κατάληψη ΔΕΡΒΕΝΙΩΝ 56 στα Εξάρχεια. **ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΑΖΙ ΤΟΥΣ. ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ.** Η κατάληψη ήταν ενεργή από τον Σεπτέμβριο του 2015, αποτελώντας έναν χώρο του κινήματος με πολύμορφη συμμετοχή στους αγώνες. Εν μέσω απαγόρευσης

κυκλοφορίας, παρέμεινε ανοιχτή, συνεχίζοντας τις πολιτικές της διαδικασίες, ξεκινώντας παράλληλα δομή αλληλοβοήθειας, με στόχο την κάλυψη των αναγκών των φτωχών ντόπιων και μεταναστριών, παρά τις επανειλημμένες πιέσεις που δέχτηκε από τις δυνάμεις καταστολής. Στο πλαίσιο της ευρύτερης επικοινωνιακής διαχείρισης της γειτονιάς των Εξαρχείων, μιας γειτονιάς που αποτελεί πεδίο ανάπτυξης αγώνων του κινήματος διαχρονικά, το κράτος στρέφει την προσοχή του στον πεζόδρομο της Δερβενίων. Με πρόσχημα την διακίνηση ναρκωτικών, εντείνει τις αστυνομικές επιχειρήσεις στους παρακείμενους δρόμους, κατασκευάζει ρεπορτάζ στα ΜΜΕ και τελικά προχωρά στην εκκένωση της κατάληψης. Όλοι όμως ξέρουμε πια, ποιοι και με ποια πλοία φέρνουν την πρέζα στη χώρα. Δημοσιογράφοι και πολιτικό δικαστικό προσωπικό συνεχίζουν να κάνουν τουμπεκί.

Στον πολιτικό και οικονομικό σχεδιασμό της πόλης σημαίνοντα ρόλο έχει η οικογένεια Μητσοτάκη-Μπακογιάννη. Το βαθύ πολιτικό της παρελθόν είναι το πιο λαμπρό παράδειγμα πολιτικής οικογενειοκρατίας της Ελλάδας, που σε συνδυασμό με την ανάμειξή της σε μεγάλο κομμάτι του real estate της πρωτεύουσας, την φέρνει σε πολύ ευνοϊκή θέση. Με θέσεις-κλειδιά στην εξουσία (πρωθυπουργός και δήμαρχος) νομιμοποιούν όλες τις παρεμβάσεις τους στην πόλη, οι οποίες εκτός των ευρύτερων επιχειρηματικών και κρατικών συμφερόντων (οικονομικών και πολιτικών), εξυπηρετούν και τις οικογενειακές τους επιχειρήσεις στον χώρο των ακινήτων.

Μιλώντας για τον σχεδιασμό της πόλης, να αναφέρουμε μερικά απλά παραδείγματα χειρουργικών επεμβάσεων στο αστικό τοπίο, που πέρα από κάθε αμφιβολία αποδεικνύουν το πώς η δημοτική αρχή αντιλαμβάνεται τους δημόσιους χώρους και την παρουσία των κατοίκων της σε αυτούς. Το ξήλωμα παγκακιών από σχεδόν ολόκληρη την περιοχή των Εξαρχείων, το ξήλωμα των μπασκετών στο γηπεδάκι μπάσκετ του λόφου Στρέφη, η χρήση ειδικού δαπέδου στην πλατεία της Μητρόπολης Αθηνών για την αποτροπή πατινιών και ποδηλάτων, το "κόσμημα" της πλατείας Ομονοίας με μηδενικά (0) παγκάκια και δέντρα -δεν είμαστε για καθισιά τώρα, τώρα δουλεύουμε και ψωνίζουμε-, το σπάσιμο των μαρμάρων στο άγαλμα της Αθηνάς στο Πεδίο του Άρεως και η αντικατάστασή τους με χαλίκι, ξανά για την αποτροπή ποδηλάτων και πατινιών. Τέλος, τα ακριβοπληρωμένα παγκάκια του "Μεγάλου Περιπάτου" τα οποία, εκτός του ότι το καλοκαίρι μετατρέπονται σε σχάρα γκριλ λόγω του υλικού που είναι κατασκευασμένα, είναι και κυκλικά προκειμένου να αποτρέπουν τους άστεγους να κοιμούνται.

Σε αυτό το σχεδιασμό έχει σταθεί πρωτοπόρος ο δήμαρχος Αθηναίων, μαζί με όλους τους φίλους του κόμματός του στις κτηματομεσιτικές (βλ. Πηγκλής athensbnb). Δεν είναι τυχαίο ότι στην προεκλογική εκστρατεία της παράταξης "Αθήνα Ψηλά" δήλωνε πως «Αυτό ακριβώς χρειάζεται η Αθήνα. Μια επίθεση Πολιτισμού!»

Αυτός ο «Καταληψίας» είναι πολυθεματικός, καταπιάνεται με διάφορα πράγματα που είδαμε και κουβεντιάσαμε. Δυστυχώς, δεν έχουμε την πολυτέλεια του χρόνου και την οικονομική δυνατότητα

να δημοσιεύσουμε όλες τις συζητήσεις και τη δράση μας σε μια εφημερίδα. Ο λόγος είναι απλός, όπως η πλειοψηφία αυτής της κοινωνίας δουλεύουμε -όπως δουλεύουμε, για όσα δουλεύουμε- με αποτέλεσμα να μην μας μένει ούτε χρόνος, ούτε χρήμα. Για περισσότερα πράγματα που κάνουμε και λέμε μπορεί να δει κανείς την ιστοσελίδα μας: <https://anokatopation.espivblogs.net/>.

Δεν χρηματοδοτούμαστε από κανέναν εκτός από τους εαυτούς/ες μας. Με τα λίγα λεφτά που μας μένουν χρηματοδοτούμε κι αυτήν την εφημερίδα. Η κυβέρνηση της λούμπεν φασιστοδεξιάς μοίρασε εκατομμύρια ευρώ σε καναλάρχες και δημοσιογράφους για την υποστήριξη της προπαγάνδας της. Αυτή είναι η μάχη που δίνουμε. Είναι μια άνιση μάχη, αλλά τα όπλα μας παραμένουν ακόμα ενεργά και ισχυρά. Η ταξική και κοινωνική αλληλεγγύη, τα αυτο-οργανωμένα και μαχητικά μας σώματεια. Οι γυναικείες και οι φεμινιστικές μας ομάδες. Τα στέκια και οι καταλήψεις μας. Οι πολυεθνικές παρέες μας. Η αντιεξουσιαστική μας κουλτούρα.

Με το βλέμμα μας στραμμένο στις εξεγερμένες μητροπόλεις του κόσμου (Η.Π.Α, Μεξικό, κτλ) δεσμευόμαστε πως θα παλέψουμε, θα παραμείνουμε εδώ και θα συμβάλλουμε από την πλευρά μας στις κοινωνικές εκρήξεις και τους αγώνες του αύριο. Δεν θα τους κάνουμε τη χάρη, γιατί ξέρουμε πως χωρίς εμάς θα είναι λίγο πιο εύκολο να προχωρήσει η ολομέτωπη επίθεση σε κάθε πτυχή της καθημερινότητάς μας: από τα πάρκα και τις πλατείες, τους εργασιακούς χώρους και τα σχολεία, τα δάση και τα βουνά, τις γειτονιές και τις ζωές μας. Με όραμα έναν κόσμο χωρίς καταπίεση και εκμετάλλευση, χωρίς διαχωρισμούς βάσει φύλου ή φυλής, έναν κόσμο χωρίς εθνικισμούς, θεούς και πολέμους. Έναν κόσμο που αξίζει να βιώνεται. Συνεχίζουμε να κάνουμε ό,τι μπορούμε για να παλέψουμε ενάντια σε κράτος και κεφάλαιο, ενάντια σε όποιον έχει συμφέρον από τη διατήρηση της ανισότητας και της αδικίας.

ΠΑΡΑΚΑΤΩ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΥΜΕ ΑΥΤΟΥΣΙΑ ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΩΝ ΣΤΙΣ Η.Π.Α. ΜΙΑ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΠΟΥ ΑΝΕΒΑΣΕ ΤΟ ΗΘΙΚΟ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ. ΜΙΑ ΚΡΑΥΓΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ ΠΟΥ ΜΑΣ ΔΙΝΕΙ ΘΑΡΡΟΣ ΝΑ ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ.

Γι' αυτό καίγονται τα κτίρια. Γιατί αυτή η κυβέρνηση προτιμά να διατηρήσει τον λευκό εθνικισμό, τη φιλοσοφία της υπεροχής της λευκής φυλής, μπροστά στο να συλλάβει, να αποδώσει κατηγορίες και να καταδικάσει τέσσερις αστυνομικούς που σκότωσαν έναν μαύρο. Αυτή είναι η πραγματικότητα που αντιμετωπίζουμε. Δεν πρόκειται για μεμονωμένα περιστατικά αστυνομικής βίας στο σύνολο της χώρας. Δεν μιλάμε για ορισμένους κακούς μπάτσους έναντι του συνόλου των καλών μπάτσων. Περιστατικά όπως πυροβολισμοί μαύρων από λευκούς στους δρόμους της Τζόρτζια, όπως η δολοφονία της Μπριάννα Τέιλορ μέσα στο σπίτι της, όπως η ακραία δολοφονική βία με την οποία αντιμετωπίστηκαν οι νεαροί μαύροι διαμαρτυρόμενοι στους δρόμους της Νέας Υόρκης με πρόφαση την κοινωνική αποστασιοποίηση στο όνομα της δημόσιας υγείας αποτελούν μια οργανωμένη δράση στο σύνολο της επικράτειας και συνεπώς βρισκόμαστε σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης. Οι Αφροαμερικανοί πεθαίνουν όντας σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης. Δεν μπορούμε να δούμε τη δολοφονία του Φλόιντ σαν μεμονωμένο περιστατικό. Ο λόγος που η Μινεσότα καίγεται δεν είναι μόνο η δολοφονία του αδερφού μας, Τζόρτζ Φλόιντ. Η Μινεσότα καίγεται γιατί ο κόσμος της απαντά στον κόσμο της Νέας Υόρκης, της Καλιφόρνια, του Μέμφις, ολόκληρης της χώρας ότι δεν πάει άλλο. Μέχρι εδώ. Αν λοιπόν δεν προστρέχεις στην υπεράσπιση μας τότε μην μας προκαλείς. Μην προκαλείς τους νέους και καταπιεσμένους με τη χρήση υποκινούμενων ομάδων που πληρώνεις. Πληρώνετε υποκινούμενους να εισβάλουν στις διαμαρτυρίες μας για να πετάνε πέτρες, να σπάνε παράθυρα

Πάνω: Βανδαλισμένα και κατεστραμμένα μνημεία δουλεμπόρων και ρατσιστών πολιτικών στις Η.Π.Α.

Πάνω: Μαζική διαδήλωση κατά του ρατσισμού και της αστυνομικής βίας στη Βοστώνη. Διαδηλώσεις με εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους έλαβαν χώρα σε δεκάδες πόλεις των Η.Π.Α.

και να καίνε κτίρια. Οι νέοι λοιπόν ανταποκρίνονται σε αυτό. Εξαγριώνονται. Και υπάρχει ένας εύκολος τρόπος για να το σταματήσετε. Συλλάβετε τους μπάτσους. Αποδώστε τους κατηγορίες. Αποδώστε κατηγορίες σε όλους τους μπάτσους, όχι μόνο σε λίγους και όχι μόνο εδώ στη Μινεάπολις. Συλλάβετε τους σε κάθε πόλη της Αμερικής όπου τα αδέρφια μας δολοφονούνται. Αποδώστε τους κατηγορίες παντού. Αυτό είναι το συμπέρασμα. Κάντε τη δουλειά σας. Κάντε αυτό που υποτίθεται ότι πρεσβεύει αυτή η χώρα. Η χώρα της ελευθερίας για όλους. Δεν υπάρχει ελευθερία για τους μαύρους και έχουμε κουραστεί. Μην μας μιλάτε για πλιάτσικο. Εσείς κάνετε πλιάτσικο. Η Αμερική καταλήστευσε τους μαύρους. Η Αμερική καταλήστευσε τους αυτόχθονες στην αποικιοκρατία. Οπότε το πλιάτσικο είναι δική σας πρακτική. Από εσάς τη μάθαμε. Όπως από εσάς μάθαμε και τη βία. Οπότε αν θέλετε από εμάς να γίνουμε καλύτεροι τότε πρέπει πρώτα να γίνετε εσείς.

1. ΠΟΣΟ "ΠΡΑΣΙΝΕΣ" ΚΙ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΕΣ ΕΙΝΑΙ ΤΕΛΙΚΑ ΟΙ ΑΝΑΝΕΩΣΙΜΕΣ ΠΗΓΕΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ (ΑΠΕ);

Η κλιματική αλλαγή αποτελεί εδώ και αρκετές δεκαετίες μία πραγματικότητα που γίνεται όλο και πιο ζοφερή. Κάθε χρόνο τεράστιες δασικές εκτάσεις αποψιλώνονται και άλλες τόσες καίγονται, η παγκόσμια θερμοκρασία παρουσιάζει συνεχώς αυξητική τάση, μεγάλος αριθμός ζώων χάνεται λόγω της απώλειας του φυσικού περιβάλλοντος, τοπικά οικοσυστήματα καταστρέφονται, πληθυσμοί μεταναστεύουν λόγω φυσικών-αφύσικων καταστροφών και αυτές είναι μόνο μερικές από τις συνέπειες της ανθρώπινης παρεμβατικότητας και καπιταλιστικής δραστηριότητας στη φύση.

Σε αυτό το πλαίσιο η εκμετάλλευση των ανανεώσιμων πηγών ενέργειας (ΑΠΕ) πλασάρεται όλο και περισσότερο ως η μόνη βιώσιμη διέξοδος για την επίλυση του περιβαλλοντικού προβλήματος. Στην πραγματικότητα αυτό που συμβαίνει χρόνια τώρα γύρω από την προώθηση των ΑΠΕ είναι η ακόμη πιο βίαιη καταστροφή του περιβάλλοντος χωρίς ΚΑΝΕΝΑ... επαναλαμβάνουμε ΚΑΝΕΝΑ όφελος ούτε για τη φύση ούτε για την ενεργειακή μας ανεξαρτησία από τα ορυκτά-συμβατικά καύσιμα.

Μία παγκόσμια ανησυχία για την ανθρώπινη καταστροφή στον πλανήτη είχε ξεκινήσει από το 1950, και εντάθηκε τις επόμενες δεκαετίες με τη δημιουργία διάφορων ριζοσπαστικών περιβαλλοντικών κινημάτων ανά τον κόσμο. Άνοιξε έτσι ένας κύκλος συζητήσεων ανάμεσα στην παγκόσμια πολιτική-οικονομική ελίτ σχετικά με τη διαχείριση του περιβαλλοντικού ζητήματος, καταλήγοντας στο πρωτόκολλο του Κιότο για «μείωση των εκπομπών του θερμοκηπίου μέσω της προώθησης "πράσινων" τεχνολογιών». Ήταν εκείνα τα χρόνια που αναπτύχθηκε η "πράσινη" οικολογία ως συστημική ενσωμάτωση της ριζοσπαστικής οικολογίας. Στα χρόνια που ακολούθησαν οι "πράσινες" επενδύσεις γνωρίζουν ραγδαία αύξηση μέχρι και σήμερα. Οι Κίνα, ΗΠΑ, Γερμανία και Ινδία είναι κυρίαρχες στον τομέα. Το παράξενο εδώ (όχι για μας αλλά για τους υποστηρικτές των "πράσινων" επενδύσεων) είναι, πως οι ίδιες χώρες είναι αυτές που εκπέμπουν τους περισσότερους ρύπους στον κόσμο. Θα περίμενε κανείς πως η ραγδαία αύξηση εγκατάστασης τεχνολογιών ΑΠΕ να είχε κάποιο περιβαλλοντικό αντίκτυπο. Αντιθέτως οι εκπομπές CO₂ από το 1990 μέχρι σήμερα αυξάνονται συνεχώς.

2. ΤΟ ΨΕΜΑ ΤΩΝ ΑΝΑΝΕΩΣΙΜΩΝ ΥΛΙΚΩΝ

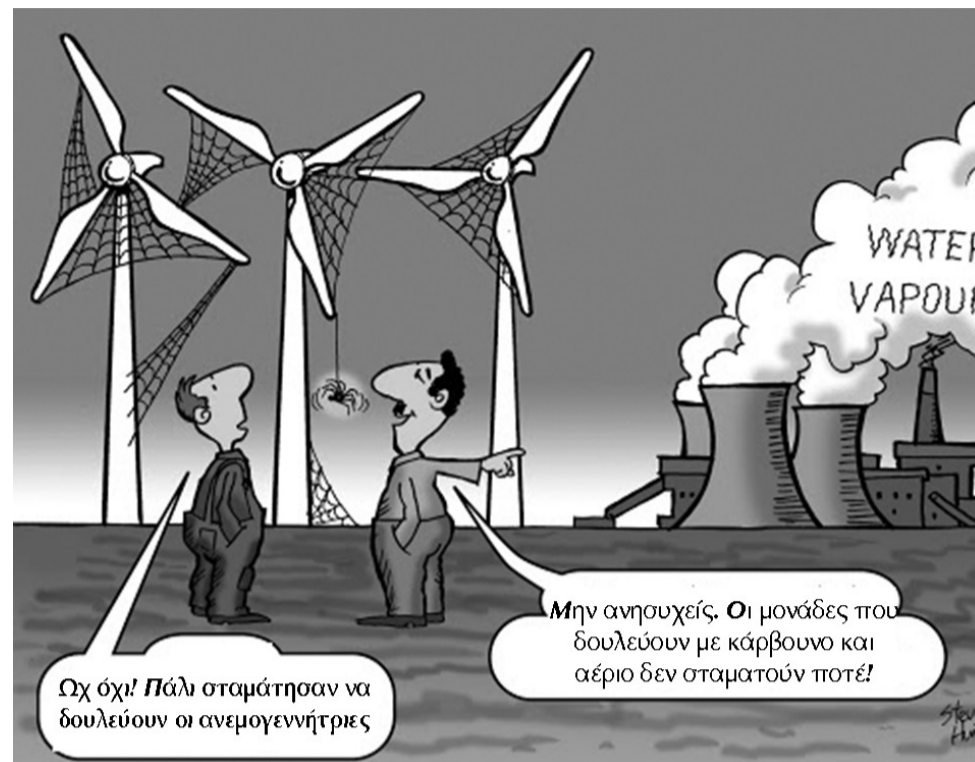
Αν ήταν να αναφερθούμε σε όλες τις αρνητικές επιπτώσεις στο περιβάλλον που έχει η διείσδυση των ΑΠΕ στο δίκτυο ενέργειας θα χρειαζόμασταν ένα δάσος χαρτί, οπότε για λόγους περιβαλλοντικής ευαισθησίας και συνειδησης θα περιοριστούμε στα πιο βασικά επιχειρήματα και παραδείγματα.

Στο αρχικό στάδιο κατασκευής των τεχνολογιών ΑΠΕ, να αναφέρουμε ότι τα υλικά που χρησιμοποιούνται για την κατασκευή ανεμογεννητριών (Α/Γ) ή φωτοβολταϊκών πάνελ (Φ/Β), προέρχονται αποκλειστικά από εξορύξεις. Για την κατασκευή λοιπόν αυτών των τεχνολογιών τοπικά εργοτάξια στήνονται, πλαγιές βουνών ανατινάζονται και το έδαφος σκάβεται για την εξόρυξη των υλικών. Η μετέπειτα επεξεργασία των υλικών αυτών πραγματοποιείται σε κατάλληλες βιομηχανικές μονάδες για τις οποίες, αφήστε μας να αμφιβάλλουμε για την καθαρότητα της ενέργειας που χρησιμοποιούν. Εν τέλει μεγάλα ποσά ενέργειας καταναλώνονται για το σκοπό αυτό εκπέμποντας αρκετούς ρύπους στην ατμόσφαιρα και προκαλώντας αρκετή ζημιά στο γύρω περιβάλλον.

Αναφερόμενοι στα Φ/Β να πούμε ότι απαιτείται η ερμημοποίηση τεράστιων εκτάσεων για την τοποθέτηση των πάνελ. Σε δυσμενέστερες καταστάσεις τώρα, όσον αφορά την εγκατάσταση Α/Γ που γίνεται συνήθως σε δύσβατες περιοχές (το θύμα στην Ελλάδα είναι τα βουνά ηπειρωτικής και νησιωτικής χώρας), θα πρέπει ένα νέο οδικό δίκτυο 100αδων χλμ να κατασκευαστεί για τη μεταφορά των υλικών κατασκευής τους όπως οι πυλώνες, πτερύγια, κτλπ., τα οποία φτάνουν τα μερικά δεκάδες μέτρα. Δεύτερον, για μία Α/Γ (μία Α/Γ μεσαίου μεγέθους φτάνει περίπου τα 100μ.) τα θεμέλια που πρέπει να σκαφτούν στο έδαφος για τη στερέωσή της μπορεί να φτάνουν τα 15μ. Ας αναλογιστούμε λίγο την καταστροφή που δύναται να προκαλέσει στο βουνό ένα αιολικό πάρκο π.χ. των 100 Α/Γ και σε αυτό να προσθέσουμε την ζημιά που προκαλείται στην τοπική πανίδα της εκάστοτε εγκατάστασης. Να αναφέρουμε επίσης ότι και για τα Φ/Β πάρκα και για τα αιολικά εκατοντάδες, ενδεχομένως και χιλιάδες χλμ. καλωδίων πρέπει να στηθούν για να μεταφέρουν της ηλεκτρικής ενέργειας στα απομακρυσμένα σημεία κατανάλωσής της. Αφού παρέλθει ο πολύ μικρός χρόνος ζωής των τεχνολογιών αυτών (20 χρόνια) οι Α/Γ τα αφήνονται σκουριασμένες λόγω του υψηλότερου κόστους απεγκατάστασης.

Όσον αφορά τα Φ/Β εκτός των ερμημένων τοπίων που αφήνουν πίσω τους αφού και αν αποψιλωθούν, η εναπόθεση μη ανακυκλώσιμων και αρκετά βλαβερών και ρυπογόνων απορριμμάτων αποτελεί γεγονός που και η ίδια η Παγκόσμια Αρχή Ανανεώσιμης Ενέργειας (IRENA) το διατυπώνει στις εκθέσεις της. Η βιομηχανία των Φ/Β εξελίσσεται ραγδαία (όπως και αυτή της αιολικής) με αποτέλεσμα τις επόμενες 2 με 3 δεκαετίες όταν παρέλθει η ημερομηνία λήξης της λειτουργίας των τεχνολογιών αυτών, το περιβάλλον θα επιβαρυνθεί με τεράστια ποσά σκουπιδιών. Τα Φ/Β πάνελς εμπεριέχουν βλαβερά και καρκινογόνα χημικά στοιχεία όπως ο μόλυβδος και το κάδμιο κ.α χημικές ενώσεις και στοιχεία, τα οποία έχουν την ικανότητα της εξ' ολοκλήρου απελευθέρωσης από τα θραύσματα

ΨΑΧΝΟΝΤΑΣ ΤΗ ΣΤΙΣ ΑΝΑΝΕΩΣΙΜΕΣ ΠΗ

των γυάλινων επιφανειών μέσα σε ένα διάστημα μόλις μερικών μηνών, και με πολύ απλό τρόπο όπως π.χ με το νερό της βροχής. Συνεπώς, το γυαλί των πάνελς δεν αποτελεί απευθείας ανακυκλώσιμη ύλη λόγω των προσμίξεων που προαναφέραμε. Η ανάπτυξη τεχνολογιών διαχωρισμού και ανακύκλωσης των υλικών αυτών ώστε να καταστούν αυτά επαναχρησιμοποιούμενα είναι μη συμφέρουσα και για τη βιομηχανία των Φ/Β αλλά και για αυτή της ανακύκλωσης. Πάντως υπάρχουν πολιτικές διαχείρισης και διάφορα πρωτόκολλα στα ανεπτυγμένα κράτη, που "υποχρεώνουν" κατά κάποιον τρόπο τις εταιρείες να καταφεύγουν σε αντίστοιχους τρόπους διαχωρισμού και ανακύκλωσης, -ώστε να προβάλλεται ένα περιβαλλοντικό προφίλ των κρατών αυτών. Αυτό που επιλέγεται ωστόσο με πολιτικές συγκάλυψης από το τρίπτυχο βιομηχανοι-πολιτικοί-δημοσιογράφοι είναι η εναπόθεση των "ληγμένων" πάνελς σε σκουπιδότοπους ή ακόμη μια "καλύτερη" πρακτική που ακολουθούν οι ανεπτυγμένοι, είναι η εναπόθεση των σκουπιδιών τους σε φτωχές χώρες. Χώρες όπως η Γκάνα, το Μπαγκλαντές, η Νιγηρία, το Πακιστάν και η Ινδία υπήρξαν πρωταρχικοί προορισμοί των απορριμμάτων από Φ/Β.

3. ΤΟ ΨΕΜΑ ΤΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΚΗΣ ΑΥΤΑΡΚΕΙΑΣ

Ένα ακόμη αρνητικό των ΑΠΕ που αποκρύπτεται σκόπιμα είναι ότι η ηλιακή και η αιολική ενέργεια για τους επενδυτές αποτελούν αναξιόπιστες αποδοτικά πηγές. Ο ήλιος και ο άνεμος αποτελούν 2 αστάθμητους παράγοντες, καθώς δεν μπορούν προβλεφθούν με απόλυτη ακρίβεια και δεν παρέχονται συνεχώς. Συνεπώς μόνο όταν έχει ήλιος ή φυσάει τα Φ/Β και οι Α/Γ τίθενται σε λειτουργία. Το αποτέλεσμα αυτού είναι οι εν λόγω ΑΠΕ να λειτουργούν με αρκετές και μεγάλες πτώσεις τάσεως, και όπου το δίκτυο ενέργειας βασίζεται σε μεγάλο ποσοστό σε αυτές τις πηγές, αυξάνεται η πιθανότητα black-outs. Ο κύκλος λειτουργίας του καπιταλισμού δεν θα επέτρεπε κάτι τέτοιο, όταν η ζήτηση ενέργειας συνεχώς αυξάνεται. Η ζημιά που θα προκαλούσε στις βιομηχανικές εγκαταστάσεις (αλλά και στις λοιπές επιχειρήσεις μέχρι και τις οικίες) θα είχε άμεσο αντίκτυπο όχι μόνο στις τσέπες των αφεντικών αλλά και γενικά στην οικονομική οργάνωση του συστήματος. Στην Ελλάδα και ειδικότερα στα νησιά όπου πολιτικοί, δημοσιογράφοι και επενδυτές δείχνουν ιδιαίτερη εμμονή για την προώθηση των ΑΠΕ, οι ριπές του ανέμου που επικρατούν είναι συνεχόμενες ειδικά τον Αύγουστο, που η ζήτηση φορτίου κινείται στα μέγιστα λόγω της αυξημένης τουριστικής κίνησης. Πολύ αμφιβάλλουμε ότι οι εκπρόσωποι της τουριστικής οικονομίας (ξενοδόχοι, μαγαζάτορες κτλπ.) θα εμπιστεύονταν την παροχή ενέργειας των επιχειρήσεών τους σε τόσο αναξιόπιστες πηγές.

Οι εν λόγω μορφές ενέργειας έχουν πολύ μικρή απόδοση. Οι ΑΠΕ στις οποίες αναφερόμαστε έχουν βαθμό απόδοσης ο οποίος δεν ξεπερνάει το 30%.

Όλα καλά! Η ενέργεια της ανεμογεννήτριας φτάνει για να καλύπτει αυτήν της κάμεράς μας!

Η Ν "ΟΙΚΟΛΟΓΙΑ"

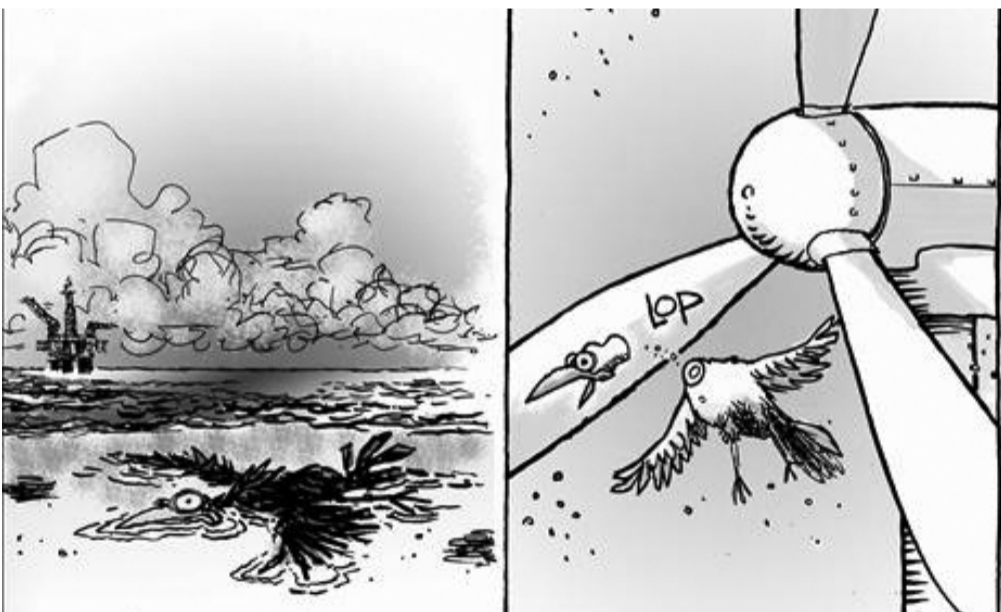
ΗΓΕΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ (Α.Π.Ε.)

Αν δηλ. εγκαταστήσουμε μία Α/Γ των 2MW η παραγόμενη ισχύς θα είναι $P=2 \times 30\% = 0,6 \text{ MW}$. Έτσι, το φορτίο βάσης παρέχεται ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΑ από ΘΗΣ ή ΑΗΣ που λειτουργούν με συμβατικά-ορυκτά καύσιμα, λόγω της μεγάλης διαφοράς στην απόδοση των σταθμών αυτών (μέχρι 90%).

Επίσης, Δεν υπάρχει τρόπος αποθήκευσης της παραγόμενης ενέργειας οπότε αυτή πρέπει να καταναλώνεται απευθείας. Περιπτώσεις χωρών με μεγάλη παραγωγή ενέργειας από ΑΠΕ, εξάγουν την πλεονάζουσα αυτή ενέργεια σε περιοχές όπου υπάρχει αυξανόμενη ζήτηση τη δεδομένη χρονική στιγμή. Ως εκ τούτου αυτές οι χώρες δεν καταναλώνουν την παραγόμενη αυτή ενέργεια. Η Γερμανία π.χ. η οποία παράγει περίπου 21,9% αιολική και 7,7% ηλιακή, καταναλώνει 3,5% και 1,6% αντίστοιχα. Η Δανία εξάγει το 70% της παραγόμενης αιολικής στις γειτονικές της χώρες και αντ' αυτού, ενδοχώρια καταναλώνεται ηλ. ενέργεια συμβατικών ορυκτών καυσίμων. Συμπέρασμα: οι καπιταλιστές δεν μπορούν να έχουν την επιπλέον ενέργεια από ΑΠΕ τη στιγμή που τη χρειάζονται.

Σε ενεργειακά reports(αναφορές) μεγάλων εταιρειών, μπορεί να διαπιστώσει κανείς ότι οι ίδιοι οι διαχειριστές της ανανεώσιμης ενέργειας καταρρίπτουν τα ίδια τους τα επιχειρήματα καθώς αναφέρουν σε ψιλά γράμματα τις παραπάνω αλήθειες σχετικά με το ζήτημα, ενώ διατείνονται να αραδιάζουν βαρύγδουπες μπουρδες περί περιβαλλοντικής ευαισθησίας.

Μία ακόμη απάτη που προωθείται ως μέτρο για την κλιματική αλλαγή και τη μείωση των εκπομπών του θερμοκηπίου είναι η απόσυρση των ενεργειακών μονάδων που λειτουργούν με λιγνίτη και η παράλληλη πριμοδότηση των ΑΠΕ. Ένα μέτρο που το προωθεί τον τελευταίο καιρό με υπερβάλλοντα ζήλο η κυβέρνηση και οι δημοσιογράφοι της. Το μοτίβο της "απολιγνιτοποίησης" όπου έχει εφαρμοστεί μέχρι στιγμής στον αναπτυγμένο κόσμο εμπεριέχει μεν την απόσυρση των λιγνιτικών σταθμών κατά ένα ποσοστό, αλλά εμπεριέχει και την παράλληλη εγκατάσταση σταθμών αυξημένης ισχύος φυσικού αερίου. Η Δανία, οι ΗΠΑ και η Γερμανία αποτελούν τρία πολύ καλά παραδείγματα του μοντέλου αυτού, οι οποίες κλείνοντας μονάδες λιγνίτη αύξησαν κατά μεγάλο ποσοστό την παραγωγή και την κατανάλωση φυσικού αερίου. Στο ίδιο "πράσινο" πλαίσιο για μείωση των εκπομπών κινείται και η προώθηση ηλεκτρικών αυτοκινήτων. Θα μπορούσε κάποιος να πει ότι η νέα αυτή τεχνολογία θα συνεισέφερε στη μείωση των εκπομπών. Πράγματι, τα ηλεκτρικά οχήματα ρύπους δεν παράγουν, αλλά δε μας λένε από τι πηγές προέρχεται η ενέργεια για να φορτίζονται οι μπαταρίες τους, ούτε τους τρόπους που εξορύσσονται από την Αφρική τα σπάνια στοιχεία που περιέχουν αυτές. Για τη φόρτιση των ηλεκτρικών οχημάτων χρησιμοποιείται ενέργεια από ορυκτά-συμβατικά καύσιμα. Θα βασιζόταν άραγε οι βιομηχανίες ηλεκτρικών οχημάτων στη φόρτιση των προϊόντων τους από μη σταθερά παρεχόμενες πηγές;

ΒΡΩΜΙΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΚΑΘΑΡΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ

4. ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΙΝΕΙ, ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΕΡΝΑΕΙ...

Παγκόσμια, μερικοί από τους οικονομικούς υποστηρικτές της "πράσινης" ανάπτυξης και των "οικολογικών" επενδύσεων είναι η Παγκόσμια Τράπεζα, η Ασιατική Τράπεζα Ανάπτυξης, διάφορα προγράμματα ανάπτυξης του ΟΗΕ, και μετέπειτα στην ανάπτυξη των "πράσινων" επενδύσεων η Goldman Sachs η Lehman Brothers ο όμιλος Bloomberg και άλλοι μεγάλοι χρηματοπιστωτικοί όμιλοι. Βλέπουμε λοιπόν ότι οι Τραπεζίτες και οι τύποι που εκμεταλλεύονται τα ορυκτά καύσιμα καίγονται να σώσουν το περιβάλλον με "πράσινες" τεχνολογίες και ο γάιδαρος πετάει! Και στη χώρα μας πάντως οι ίδιοι που καταστρέφουν το περιβάλλον όλα τα χρόνια με τη συγκάλυψη των κυβερνήσεων είναι οι ίδιοι που εμπλέκονται με τις πράσινες επενδύσεις. Διαχρονικά οι εμπλεκόμενοι στη χώρα μας με τις ΑΠΕ είναι μεγάλοι όμιλοι όπως τα ΕΛΠΕ, η ΤΕΡΝΑ, η ΙΝΤΡΑΚΑΤ, ο Μυτιληναίος, ο όμιλος Κοπελούζου κ.α.. Να σημειώσουμε ότι η ΕΕ επιδοτεί τις πράσινες επενδύσεις μέχρι 40%. Επίσης, η παραγωγή ρεύματος από πράσινες

τεχνολογίες είναι αρκετά ακριβότερη από αυτή των συμβατικών καυσίμων, και το τελικό κόστος αυτής μετακυλιέται στους κατοίκους στην περιοχή της εγκατάστασης, ούτε καν αναγκαστικά στους πραγματικούς καταναλωτές. Επιπλέον οι πελάτες της ΔΕΗ πληρώνουμε ένα φόρο για τις ΑΠΕ, με τον κάθε λογαριασμό που μας έρχεται. Δώρο λοιπόν στο κεφάλαιο το 40% της εγκατάστασης και το βάρος από τα επιπλέον κόστη για την παραγωγή ενέργειας πληρώνονται από το κοινωνικό σύνολο.

5. Η "ΠΡΑΣΙΝΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗ" ΔΕΝ ΜΑΣ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑΖΕΙ

Δεν πάει πολύς καιρός που εν μέσω πανδημίας το κράτος πέρασε το νέο "περιβαλλοντικό" νομοσχέδιο. Μιλώντας για "καλύτερη διαχείριση" του φυσικού τοπίου επιτρέπει πλέον με τη βούλα του νόμου την καταστροφή/λεπλασία/εκμετάλλευση ευαίσθητων περιοχών στο βωμό του κέρδους και της ανάπτυξης. Καταργεί στην ουσία την προστασία των περιοχών "Natura 2000". Προωθεί την αλόγιστη επέκταση των βιομηχανικών ΑΠΕ, και κυρίως των αιολικών. Απλοποιεί τις διαδικασίες διαχείρισης στερεών αποβλήτων και δε λαμβάνει μέτρα κατά της υποβάθμισης των ρεμάτων από την ανεξέλεγκτη διάθεση αστικών και βιομηχανικών λυμάτων μέσα σε αυτά.

Πατώντας πάνω στη ρητορική της "πράσινης ανάπτυξης" λύνει τα χέρια στους γνωστούς αγνώστους dealer ενέργειας για περαιτέρω εκμετάλλευση της φύσης. Για και ύδωρ στους εκπροσώπους της "υγιούς επιχειρηματικότητας" για ακόμη μια φορά. Το κεφάλαιο και οι υποστηρικτές του θέλουν να μετατρέψουν τα βουνά σε τεράστιες βιομηχανικές ζώνες, τις απομονωμένες παραλίες σε τουριστικά θέρετρα, να γεμίσουν τα ποτάμια και τα ρέματα με δηλητήριο και να μετατρέψουν σε σκουπίδοτοπους περιβαλλοντικά προστατευμένες περιοχές. Και για τη διασφάλιση αυτών των συμφερόντων το έχουμε δει επανειλημμένα το έργο. Όπου οι κάτοικοι αντιστέκονται στις επενδύσεις είτε αφορούν εγκαταστάσεις ΑΠΕ είτε εξορυκτικές δραστηριότητες η συνταγή του κράτους είναι μία και φέρει το όνομα της καταστολής. Στην Τήνο, στην Ήπειρο, στα Άγραφα, στη Χαλκιδική και στο Βόλο και αλλού οι κάτοικοι ήρθαν αντιμέτωποι με τους ΜΑΤ-ατζήδες με αποτέλεσμα ο αγωνιζόμενος κόσμος να είναι αντιμέτωπος με χρόνιες διώξεις κατόπιν αστυνομικής βίας και μεθοδεύσεων. Τα χρόνια σκυλιά των αφεντικών καλούνται κάθε φορά να διαφυλάξουν τα συμφέροντα του κεφαλαίου. Το λατρεμένο δόγμα του κράτους νόμος και τάξη εφαρμόστηκε και εφαρμόζεται σε αυτές τις περιοχές με πρόθεση την καταστολή των αγώνων των κατοίκων για λογαριασμό των μεγαλοεπενδυτών.

Η λέξη "πάρκα" που χρησιμοποιείται για να προσδιορίσει τις Φ/Β και τις αιολικές εγκαταστάσεις είναι αρκετά κολακευτική και παραπλανητική σε σχέση με αυτό που αντιπροσωπεύουν. Αλήθεια πόσο ecofriendly αποτελούν οι εγκαταστάσεις ΑΠΕ όταν δεκάδες στρέμματα του εδάφους ερημώνονται και σκάβονται; Τι το περιβαλλοντικό ενέχει το κατεστραμμένο φυσικό τοπίο στις περιοχές εγκατάστασης; Πόσο φιλική είναι στο περιβάλλον η πράσινη ανάπτυξη όταν καταστρέφει τα γύρω οικοσυστήματα σπρώχνοντας στο θάνατο ή στην καλύτερη τη μετανάστευση την πανίδα του χώρου εγκατάστασης;

Η λέξη "πράσινη" είναι η κατάλληλη για να κρύψει όλη τη βρωμιά που κρύβεται από πίσω της. Η λέξη "ανάπτυξη" μόνο ουδέτερη δεν μπορεί να είναι όταν στο όνομά της ολόκληρες χώρες ισοπεδώνονται ως αποτέλεσμα των πολιτικών για την πλήρη διαχείριση της φύσης. Η πράσινη ανάπτυξη είναι κομμάτι του βιομηχανικού πολιτισμού. Δεν αποτελεί ριζοσπαστική ή εναλλακτική λύση στον τομέα της ενέργειας αλλά προέκτασή της. Πρέπει να καταλάβουμε ότι η "πράσινη" ανάπτυξη δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένα ακόμη πεδίο κερδοφορίας των αφεντικών. Ο πλανήτης παράλληλα μας κρούει πολλές φορές και συνεχόμενα τον κώδωνα του κινδύνου. Στο σημείο αυτό της ιστορίας πρέπει να καταλάβουμε πόσο κοντά είναι το τέλος όχι μόνο για το είδος μας αλλά για κάθε μορφή ζωής στον πλανήτη. Πρέπει να οργανωθούμε όσο πιο δυναμικά ενάντια στο σύστημα ισοπέδωσης του περιβάλλοντος. Να αποδομήσουμε στο λόγο και στην πράξη την κυρίαρχη ρητορική. Να σαμποτάρουμε και να εμποδίσουμε τα σχέδια των μεγαλοεπιχειρηματιών. Να μην επιτρέψουμε την περαιτέρω καταστροφή της φύσης. Να αντιδράσουμε συλλογικά στο παρόν που μας επιβάλλουν για ένα καλύτερο μέλλον. Για ένα κόσμο υγιή για μία φύση πραγματικά πράσινη για έναν κόσμο που η ζωή και όχι το κέρδος έχει μεγαλύτερη αξία, για έναν κόσμο χωρίς καπιταλισμό και εκμετάλλευση, για έναν κόσμο ελεύθερο.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ

Η ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΥΦΑΡΠΑΓΗΣ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ ΤΩΝ ΣΤΑΓΙΑΤΩΝ ΣΤΟΝ ΒΟΛΟ

Από το 2005 η πηγή νερού Κρύα Βρύση που υδροδοτεί το χωριό Σταγιάτες στο Πήλιο είχε μπει στο στόχαστρο της ιδιωτικοποίησης. Για εκατοντάδες χρόνια το χωριό Σταγιάτες και όχι μόνο, χρησιμοποιεί το νερό της Κρύας Βρύσης για να καλύπτουν τις ανάγκες τους. Μια δράκα «επιχειρηματιών», κολλητών του αρχιμαφιόζου Μπέου, που σκέφτονται μόνο την τσέπη τους, επιχειρούν να υφαρπάξουν το νερό από τους κατοίκους και να λεηλατήσουν ζωές και περιβάλλον. Να σημειώσουμε πως αν και ο Βόλος είναι περιτριγυρισμένος από τα βουνά του Πηλίου και το νερό ρέει άφθονο, οι κακοί χειρισμοί, η μόλυνση από την εντατική καλλιέργεια και κυρίως από τις βιομηχανίες, η αδιαφορία της τοπικής εξουσίας για την ποιότητα του νερού που πίνουν οι κάτοικοι έχει ως συνέπεια να μην είναι πόσιμο όχι μόνο το νερό του Βόλου αλλά και πολλών άλλων προαστίων γύρω από το Βόλο. Τέλος να σημειώσουμε πως οι Σταγιάτες απέχουν 7 χλμ από το κέντρο του Βόλου και ανήκουν στον Δήμο Βόλου.

Ο σχεδιασμός της υφαρπαγής του νερού της Κρύας Βρύσης ξεκίνησε το 2005. Εκείνη την χρονιά με την πρόφαση της κατασκευής ενός εφεδρικού δικτύου ύδρευσης των Σταγιατών καταστράφηκε το εξαιρετικής ομορφιάς καλντερίμι που συνέδεε τις Σταγιάτες με την Πορταριά, καθώς και το κανάλι άρδευσης του χωριού. Το 2009, ο τότε δήμαρχος, Βασίλης Κοντορίζος, προσπάθησε επίμονα να «παραχωρήσει» την πηγή σε γνωστό βιομήχανο. Το τοπικό Συμβούλιο, απέρριψε τρεις φορές την πρόταση. Το καλοκαίρι του 2011, επιχειρήθηκε υποχρεωτική κλωρίωση, ώστε να υποβαθμιστεί η ποιότητα του νερού. Οι κάτοικοι μέσα από αλληπάλληλες συνελεύσεις, κινητοποιήσεις και δικαστικούς αγώνες, καταφέρνουν να αναβάλλουν για τρία χρόνια την κλωρίωση. Και μετά ήρθε ο Μπέος! Όχι μόνο σαν δήμαρχος, αλλά και σαν πρόεδρος της ΔΕΥΑΜΒ (Δημοτική Επιχείρηση Ύδρευσης Αποχέτευσης Μείζονος Βόλου), επιβάλλει τη κλωρίωση με δικαστική απόφαση και αστυνομική καταστολή. Οι δικαστές αφού σκέφθηκαν αρκετά αποφάνθηκαν πως η ΔΕΥΑΜΒ κάνει υποδειγματική δουλειά στη συντήρηση του δικτύου των Σταγιατών. Αλήθεια που δεν έχει καμία σχέση με την πραγματικότητα. Εδώ και πολλά χρόνια, οι ίδιοι οι κάτοικοι είναι αυτοί που συντηρούν το δίκτυο νερού: το αποφράσσουν, το καθαρίζουν, το επιδιορθώνουν, ανεξαρτήτως καιρικών συνθηκών, μιας και η ΔΕΥΑΜΒ αδιαφορεί χαρακτηριστικά και συχνά δηλώνει ανίκανη για οτιδήποτε προκύπτει, εκτός από την κλωρίωση. Στην συνέχεια, τον Αύγουστο του 2018 η συνέλευση των κατοίκων, αφηφώντας τους ένστολους και μη μπράβους του Μπέου, παρευρίσκεται σε δημοτικό συμβούλιο και μπλοκάρει την ιδιωτικοποίηση του νερού. Η απάντηση της τοπικής εξουσίας ήταν η επιβολή στρατιωτικού νόμου στο χωριό Σταγιάτες. Μπάτσοι εισβάλλουν στο χωριό και αναζητούν αγωνιστές μπουκάροντας σε σπίτια χωρίς καμιά επίφαση νομιμότητας. Το κίνημα όμως δεν λυγίζει.

Στις αρχές του 2020, έπειτα από αλληπάλληλες φραστικές επιθέσεις στους κατοίκους τα αρπακτικά των ιδιωτικοποιήσεων «Ξαναχτυπούν» Ο νέος πρόεδρος της ΔΕΥΑΜΒ, Γιώργος Τόρης, επιχειρηματίας ανταλλακτικών αυτοκινήτων και διάδοχος του Μπέου στη ΔΕΥΑΜΒ, δήλωσε στα τοπικά ΜΜΕ: «Γιατί λοιπόν να μην εκμεταλλευτούμε τις πηγές του Ξακουστού σε όλον τον κόσμο Πηλίου και να μην εμφιαλώσουμε το άριστης ποιότητας νερό του, ώστε να πωλείται σε όλη την Ελλάδα;». Στην συνέχεια, την Μ. Παρασκευή, δράπτοντας την ευκαιρία της καραντίνας, χωρίς καμία ενημέρωση ή προειδοποίηση τα έμμισθα τσιράκια του Μπέου, οι πραιτοριανοί της ΔΕΥΑΜΒ μαζί με μπάτσους, εφορμούν στους Σταγιάτες και σφραγίζουν την Κρύα Βρύση, αποκόπτοντας τους κατοίκους από το καθαρό νερό και τους συνδέουν σε ένα απαρχαιωμένο δίκτυο με νερό που δεν είναι πόσιμο. Μετά από 26 μέρες η δημοτική συμμορία εκδίδει μια ανακοίνωση που στοχοποιεί τους κατοίκους των Σταγιατών και τους θεωρεί υπεύθυνους για το ακριβό και μη πόσιμο νερό του Βόλου. Μπούρδες για να τρώνε τα πρόβατα του προέδρου.. Από την άλλη, η απάντηση των κατοίκων είναι άμεση. Την Κυριακή 10 Μάρ 2020 η λαϊκή συνέλευση κατοίκων με καθολική συμμετοχή αποφασίζει την διαχείριση του χωριού απομακρύνοντας την τοπική εξουσία, που τα έχει «κάνει πλακάκια με τον αρχιμαφιόζο» και τα επιχειρηματικά του σχέδια και απαιτούν την επανασύνδεση του δικτύου τους με την Κρύα Βρύση. Αρχές Ιούνη 2020, ο Μπέος, με μπράβους και μπάτσους, εισβάλλουν στο χωριό, μπουκάρουν στο κοινοτικό κέντρο παράδοσης και πολιτισμού που στεγάζεται σε δημοτικό κτήριο (πρώην σχολείο) και χρησιμοποιείται από τους κατοίκους ως κοινός χώρος για ψυχαγωγικές και αθλητικές δραστηριότητες, απειλούν και βρίζουν τους κατοίκους. Οι κάτοικοι συγκεντρώνονται αντιστέκονται με σθένος και τους απομακρύνουν.

Η αδιάλλακτη και επιθετική στάση της εξουσίας και των επιχειρηματιών έχουν βρει απέναντί τους, ένα μεγάλο κομμάτι κατοίκων, αλληλέγγυων και πρωτοβουλιών αγώνα. Χωρίς νερό δεν μπορεί να υπάρξει ζωή. Ο αγώνας των κατοίκων των Σταγιατών και όλων των λογικών ανθρώπων που τους στηρίζουν, είναι αγώνας ενάντια στην λεηλασία της φύσης και της κερδοσκοπίας εις βάρος ζωών και περιβάλλοντος. Ο αγώνας τους είναι αγώνας για την ζωή. Είμαστε μαζί τους .

Για περισσότερες πληροφορίες: Ανεξάρτητη Πηλιορείτικη Ομάδα Δράσης στις Σταγιάτες <http://apodrasistagiates.blogspot.com/>

Ακόμα ένα άρθρο για το νερό στην εφημερίδα μας "σελίδες δρόμου" τεύχος 1ο, 2017, <https://anokatoratision.espinblogs.net/?p=1421>

Άρθρα για το νερό από την πανελλαδική αντιεξουσιαστική εφημερίδα δρόμου "ΑΠΑΤΡΙΣ"

<https://apatris.info/na-min-poume-to-nero-neraki/>

ΜΑΣ ΕΙΠΑΝ ΠΩΣ ΟΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΙΖΟΥΝ ΣΤΙΓΜΕΣ ΔΕΝ ΜΑΣ ΕΙΠΑΝ ΟΜΩΣ ΠΩΣ ΟΙ ΚΑΜΕΡΕΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΙΖΟΥΝ ΖΩΕΣ

Λίγες μέρες μετά την ανακοίνωση για την αναστολή της λειτουργίας των σχολείων λόγω κορονοϊού, ανακοινώθηκε ξαφνικά στους εκπαιδευτικούς (μέσω τηλεόρασης! και ίντερνετ!) ότι τα μαθήματα συνεχίζονται μέσω τηλεκαίτευσης. Το υπουργείο Παιδείας ανέθεσε κατ' αποκλειστικότητα σε μια ιδιωτική πολυεθνική εταιρεία τη διεξαγωγή της σύγχρονης εξ αποστάσεως εκπαίδευσης και η εταιρεία αυτή παραχώρησε δωρεάν την ηλεκτρονική της πλατφόρμα Webex για το σκοπό αυτό. Και έτσι ξεκίνησε η τηλεκαίτευση-τηλεργασία, με καταγεγραμμένα τα προσωπικά δεδομένα τόσο των δασκάλων όσο και των ανήλικων μαθητών, οι οποίοι εμφανίζονται με τα πρόσωπά τους στο διαδίκτυο και βιντεοσκοπούνται. Όσο για τα παιδιά και τους εκπαιδευτικούς που δεν διαθέτουν τις απαραίτητες υλικοτεχνικές υποδομές ή δεν μπορούν να ανταπεξέλθουν στα έξοδα που φορτώνονται από αυτήν...ούτε λόγος. Το ίδιο και για τις παιδαγωγικές συνέπειες της τηλεκαίτευσης, που καθηλώνει τα παιδιά μπροστά σε μια οθόνη επιβάλλοντάς τους εικονικές σχέσεις, ενώ τόσο καιρό στα σχολεία παροτρύνονται να κάνουν ακριβώς το αντίθετο.

Με το άνοιγμα των σχολείων πέρασε το πολυσυζητημένο νομοσχέδιο για τη "Βελτίωση της Μεταναστευτικής Νομοθεσίας". Στο νομοσχέδιο αυτό ενέταξαν με ειδική τροπολογία και την ρύθμιση για καταγραφή και αναμετάδοση του μαθήματος από την τάξη στα σπίτια των μαθητών που για οποιοδήποτε λόγο και αιτία δεν θα μπορούν να συμμετέχουν και να παρευρίσκονται στην τάξη μετά την επανεκκίνηση των μαθημάτων (εδώ να σημειωθεί ότι στις ίδιες αυτές τάξεις τόσα χρόνια απαγορεύονται αυστηρώς τα κινητά, ακριβώς για λόγους προστασίας και διαφύλαξης όλων των εμπλεκόμενων). Σύμφωνα με την τροπολογία που «δύναιται να πραγματοποιηθεί» όπως είπαν, οι κάμερες αυτές θα στρέφονται αποκλειστικά στους εκπαιδευτικούς και θα έχουν μοναδικό στόχο τη διευκόλυνση, φυσικά, των μαθητών και των οικογενειών τους. Προσπάθησαν, έτσι, να μας πείσουν ότι ενδιαφέρονται πολύ για τους μαθητές χωρίς φυσικά να λένε πως θα διαφυλαχθούν οι εργαζόμενοι αλλά και τα παιδιά μέσα σε αυτό.

Και κάπως έτσι ταινίες που έμοιαζαν να είναι επιστημονικής φαντασίας πήραν σάρκα και οστά και συνεχίζουν να σχηματίζουν τη σύγχρονη πραγματικότητα. Η πραγματικότητα αυτή φωνάζει ξεκάθαρα, πλέον, ότι οι κάμερες έρχονται για να εγκατασταθούν, τώρα και στα σχολεία και τα σπίτια μας. Έρχονται για να παρακολουθούν τις εργαζόμενες μέσα σε αυτά και να τις αξιολογούν, να παρακολουθούν τα παιδιά, να τα ελέγχουν, να τα εκθέτουν. Έρχονται για να καθηλώσουν μικρούς και μεγάλους σε "ασφαλείς" οθόνες, με όλα τα προσωπικά δεδομένα καταγεγραμμένα και το πιο σημαντικό έρχονται για να μας μάθουν ότι αυτό είναι το σωστό. Να παρακολουθούμε και να παρακολουθούμαστε συνεχώς, παντού. Φυσικά, όλα αυτά δεν είναι κάτι καινούργιο. Αντιθέτως, συμπληρώνουν τις κάμερες στους χώρους της δουλειάς, τις κάμερες στους δρόμους, τις κάμερες στα κινητά. Και τα "οργουελικά" ελικόπτερα μεταμορφώνονται σε drones και i-phones και αντί για έναν Μεγάλο Αδερφό που χρησιμοποιεί φόνο και τρομοκρατία για να καταπιέξει, οι κάμερες και οι υπολογιστές παρακολουθούν και διαμορφώνουν τις ενέργειές μας και τις σχέσεις μας εξ αποστάσεως. Και κάτω από τα άγρυπνα αυτά μάτια, τα δικά μας βλέμματα γεμίζουν φόβο, τα σώματά μας πειθαρχηση, και οι ζωές μας έλεγχο και μοναξιά. Έτσι που καμία εργαζόμενη να μην μπορεί να αντιστέκεται, κανένα παιδί να μην παρεκτρέπεται, κανένας άνθρωπος να μην εξεγείρεται. Και ενώ οι φίλοι στο "facebook" αυξάνονται, εμείς ονειρευόμαστε μόνες, τις μέρες και τις νύχτες. Το πιο τρομακτικό όμως είναι ότι όλα αυτά δεν αποτελούν πλέον απλά μια κρατική επιλογή και τακτική, αλλά και μια κουλτούρα. Από τα χέρια που σπκώνουν μανιωδώς το κινητό για να τραβήξουν φωτογραφίες για τα social media, από τα ηλεκτρολόγια που παίρνουν φωτιά για να προλάβουν να δηλώσουν ανά πάσα ώρα και στιγμή που είσαι και με ποιόν, από τις κάμερες στα σπίτια που παρακολουθούν αν η γυναίκα και τα παιδιά κάθονται "φρόνιμα" την ώρα που δουλεύει ο άντρας ή οι γονείς, μέχρι την κάμερα του αφεντικού στην δουλειά και στα σπίτια μας. Ζούμε για να παρακολουθούμαστε, παρακολουθούμαστε για να νομίζουμε ότι ζούμε.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΕΛΕΓΧΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΥΠΟΤΙΜΗΣΗ ΟΙ ΖΩΕΣ ΜΑΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΣΙΡΙΑΛ ΟΥΤΕ ΚΑΙ ΤΑΙΝΙΑ ΕΙΝΑΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΥ ΑΓΩΝΑ

ΜΙΑ ΣΥΝΤΟΜΗ ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ ΠΟΛΥΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟΥ

...Πώς να πεθάνουμε

Το μάθαμε καλά

απ' των σχολείων τις αιμές

μα πώς να ζούμε

ούτε κουβέντα... (Δήμος Μούτσας, "Ενέχυρο")

Το εκπαιδευτικό σύστημα συνιστούσε ανέκαθεν μηχανισμό πειθάρχησης. Διατείνεται πως στόχος του είναι η μεταβίβαση γνώσεων, ωστόσο κάτι τέτοιο είναι σχεδόν ανέφικτο, μέσα σε συνθήκες περιορισμού. Άλλωστε ως γνώσεις χαρακτηρίζονται αποσπασματικές πληροφορίες που συνήθως διαστρεβλώνουν την κοινωνική πραγματικότητα. Καθώς έχει ειπωθεί "το σύστημα διδασκαλίας είναι η διδασκαλία του συστήματος". Ήδη από το 1970 ο στοχαστής Ιβάν Ίλλιτς σημείωνε πως: «κάθε σχολείο δρα αντικειμενικά» στην κοινωνία. (κοινωνία χωρίς σχολεία, Ιβάν Ίλλιτς, 1970)

Οι ρίζες του θεσμού ξεκινούν από τη βιομηχανική επανάσταση και τις πρώτες προσπάθειες μαντρώματος, των παιδιών της εργατικής τάξης.

Κάθε φορά λοιπόν που το πολιτικό προσωπικό ανασυντάσσεται, προτεραιότητα του αποτελεί η αναδιαμόρφωση των βαθμίδων της εκπαίδευσης. Φθάνουμε έτσι -εν μέσω απαγόρευσης κυκλοφορίας- το υπουργείο παιδείας να εισηγείται προς ψήφιση πολυνομοσχέδιο. Το περιεχόμενο του αφορά ένα πλήθος αλλαγών, σε συντηρητική κατεύθυνση. Από το πλήθος αυτό, επιλέγουμε να εστιάσουμε σε ρυθμίσεις, που αυξάνουν σημαντικά το βαθμό πειθάρχησης παιδιών, εφήβων και εκπαιδευτικών. Η πειθαρχία βέβαια ως αξία συνιστούσε πάντοτε τον ακρογωνιαίο λίθο του ελληνικού σχολείου. Επαρκής εκπαιδευτικός θεωρείται εκείνος που ασκεί την απαιτούμενη "ποσότητα" βίας, ώστε η σχολική τάξη να αποτυπώνει το δόγμα "νόμος και τάξη". Αιχμή λοιπόν των αντιδραστικών τροποποιήσεων, η χειραγώγηση.

Επιστρέφει η αναγραφή διαγωγής στο απολυτήριο. Επαναφέρεται η τριήμερη και πενήνηρη αποβολή. Ενθαρρύνεται η αυστηρή αντιμετώπιση διαμαρτυριών και καταλήψεων. Αντιλαμβανόμαστε ασφαλώς το στιγματισμό και τη στοχοποίηση που θα επιφέρει η γραπτή αναφορά της "Συμπεριφοράς" των παιδιών. Στις νέες διατάξεις το σχολείο αναφέρεται ως ένας χώρος όπου θα πρέπει να επικρατεί "Ασφάλεια". Η σχολική παραβατικότητα ανάγεται σε σοβαρό εμπόδιο της εύρυθμης λειτουργίας, χωρίς ωστόσο να συνοδεύεται από πραγματικό ενδιαφέρον για την ψυχοκοινωνική κατάσταση των μαθητευόμενων.

Ας θυμηθούμε εδώ ότι στο όνομα της αδιατάρακτης λειτουργίας "χτυπήθηκε" το πανεπιστημιακό "άσυλο". Ελευθερίες και δικαιώματα καταπατώνται στο βωμό της "κανονικότητας". Ο μαθητικός πληθυσμός απαξιώνεται εμφανώς και κάθε ανυπότακτη στάση αντιμετωπίζεται ως "προβληματική". Δεν είναι τυχαίο που τα τελευταία χρόνια οι εκπαιδευτικοί ωθούνται ν' αρθρώνουν λόγο "ψυχολόγου". Όχι ασφαλώς σε μία προσπάθεια ανίχνευσης των δυσλειτουργιών που χαρακτηρίζουν την "αγία ελληνική οικογένεια" αλλά σε μία κατεύθυνση ελέγχου της ανυπακοής. Ενδεικτικό είναι πως κατά τη διάρκεια των διαμαρτυριών για τη δολοφονία του μαθητή Γρηγορόπουλου, έφηβοι χαρακτηρίστηκαν ως ψυχικά διαταραγμένοι. Επιχειρείται μ' άλλα λόγια μία σύνδεση της απειθαρχίας με την ψυχική ασθένεια. Στο ίδιο μοτίβο κινήθηκε πρόσφατα και ο λόγος κάποιων καθεστωτικών δημοσιογράφων, οι οποίοι ζήτησαν να εξετασθεί η ψυχοδιανοητική κατάσταση όσων εκπαιδευτικών αρνήθηκαν να συμμετέχουν στην τηλεεκπαίδευση!

Για να επιστρέψουμε στην αυστηροποίηση των εσωτερικών κανονισμών κάθε σχολικής μονάδας, πρέπει να σημειωθεί ότι αυτοί θα συνδιαμορφώνονται από τη

συνεργασία γονέων, κηδεμόνων και δημοτικών παραγόντων. Πρόκειται για ένα μοντέλο που ήδη εφαρμόζεται σε χώρες του εξωτερικού, στα πλαίσια της λεγόμενης σχολικής αυτονομίας. Όταν βέβαια λεν αυτονομία, δε διευκρινίζουν πως εννοούν οικονομική αυτονομία, που στην πραγματικότητα συνεπάγεται υποτέλεια σ' όλα τα υπόλοιπα. Το κάθε σχολείο δεν θα χρηματοδοτείται από το υπουργείο παιδείας, αλλά από τοπικούς φορείς και χορηγούς κάθε είδους. Θα πρέπει επομένως να λειτουργεί χώρος στήριξης και διαφήμισης των παραπάνω. Ένα σχολείο "μαγαζί". (Φτηνό για το κράτος, ακριβό για τους γονείς!) Η συμμετοχή εξ' άλλου γονέων και τοπικών συμβούλων σε αποφάσεις των σχολικών συνελεύσεων εγείρει και ένα άλλο σοβαρό ζήτημα. Δίνει βήμα σε εκπροσώπους έως και ακροδεξιών πεποιθήσεων. Πρόσφατα πρωτοβουλίες γονέων και τοπικοί εκπρόσωποι, λειτούργησαν ως επιτροπές κατοίκων απέναντι στη δημιουργία δομών στήριξης των προσφυγόπουλων. Ωστόσο η "κουλτούρα της υποταγής" μέσα στα σχολικά κελιά, επιχειρείται να ενισχυθεί και σε άλλα επίπεδα, πέραν των αυταρχικότερων κανονισμών. "Το μυαλό" κυρίως "είναι ο στόχος", οπότε η κυρίαρχη τάξη δεν αρκείται πλέον στη γνωστή αστική προπαγάνδα. Ο φιλελευθερισμός αναδιαμορφώνεται επιχειρώντας -εδώ και χρόνια- το άπλωμα του σε κάθε πτυχή της προσωπικότητας.

Στην ουσία υπονομεύει την "άρνηση" σε βαθύτερα επίπεδα, χτίζοντας χαρακτήρες με τα "υλικά" της κοσμοθεωρίας του. Θεματικοί κύκλοι δεξιοτήτων και διδακτικών αντικειμένων εισάγονται που θα εκπαιδεύουν: στην αυτομέριμνα, την ασφάλεια, στην οικολογική συνείδηση (η ψήφιση του (αντί-περιβαλλοντικού) νομοσχεδίου που αποτελεί ένδειξη των οικολογικών τους βλέψεων) στη σεξουαλικότητα (θα έχει άραγε λόγο και η εκκλήση επί του θέματος;) στη νεανική επιχειρηματικότητα τις νέες τεχνολογίες τη ρομποτική ... και ο κατάλογος τελειωμό δεν έχει. Τι να πει κανείς επίσης για την εισαγωγή δεξιοτήτων στο νηπιαγωγείο! (λ.χ Αγγλική γλώσσα) .

Τέλος, μέσα από μια διαρκή διαδικασία αυτοαξιολόγησης και αξιολόγησης, μαθητές και εκπαιδευτικοί θα εθίζονται σε μία κατάσταση συνεχούς αυτοπειθάρχησης και ανταγωνισμού. Για να θεωρείσαι παραγωγικός εκπαιδευτικός, θα πρέπει το μαθητικό προϊόν που κατασκευάζεις, να πληρεί τις απαιτούμενες προδιαγραφές. Αυτό θα το πιστοποιεί ένα σχολείο εξεταστικό κέντρο, με καθαρά τιμωρητικό χαρακτήρα. Το ζήτημα που προκύπτει για την εκπαιδευτική κοινότητα είναι αν θα επιστρέψει την υλοποίηση των παραπάνω σχεδιασμών. Αν στην πράξη θα συναινέσει στην καταστολή της νεανικής ζωτικότητας. Στον περαιτέρω περιορισμό των δικαιωμάτων της μαθητικής κοινότητας. Στο βαθμό που θα "βάλει πλάτη" στη μείωση της ελευθερίας παιδιών και εφήβων θα υπονομεύσει αντίστοιχα και τη δική της αξιοπρέπεια. Παρακάμπτοντας την επίσημη συνδικαλιστική ηγεσία, η οποία όπως σε κάθε εργασιακό χώρο, αποτελεί "δεκανίκι" της κυρίαρχης πολιτικής, η εκπαιδευτική κοινότητα οφείλει να υπερασπιστεί το νεανικό δυναμικό. Οικοδομώντας πραγματικές σχέσεις με τους "γονείς". Ενδεχομένως πραγματοποιώντας από κοινού με μαθήτριες και μαθητές καταλήψεις κτηρίων. Αυτό θα συνιστούσε ένα πραγματικό πεδίο μάχης. Ένα ειλικρινές πεδίο συνάντησης. Μία παιδαγωγική πράξη με νόημα.

Τα "τελευταία θρανία" είναι εκείνα που είχαν πάντοτε τον "πρώτο λόγο" στην υπεράσπιση της ζωής. Ας μην επιτρέψουμε σ' εκείνους που καθόντουσαν στις "πρώτες θέσεις" να επιβάλλουν με τις τόσες "δεξιότητες" τους την αδεξιότητα απέναντι στη ζωή...

Η ΑΠΟΥΘΜΙΣΗ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΟΝ ΚΟΡΟΝΟΪΟ

Τα μέτρα για την πανδημία μπορεί να χαλάρωσαν αλλά τα μέτρα για την εργασία ήρθαν για να μείνουν. Μιας και η προηγούμενη οικονομική κρίση δεν είναι μακριά καταλαβαίνουμε ότι το κράτος ακολουθεί την παλιά δοκιμασμένη συνταγή. Σε περιόδους εκτάκτου ανάγκης οι κυβερνήσεις βρίσκουν ευκαιρία να επιβάλουν μεταρρυθμίσεις για την διατήρηση της θέσης τους στις οποίες μέχρι πρότινος έβρισκαν αντιστάσεις. Έτσι για ακόμα μία φορά μπαίνουν στο στόχαστρο οι εργασιακές σχέσεις και επιχειρούν να ισοπεδώσουν ότι είχε απομείνει από τις κατακτήσεις των προηγούμενων χρόνων. Το οχτάωρο, οι κλαδικές συμβάσεις, η σταθερή δουλειά έρχονται να αντικατασταθούν από επισφαλή εργασία, εκ περιτροπής «απασχόληση» και τηλεργασία. Παράλληλα βλέπουμε το κράτος να επενδύει στην αστυνομοκρατία για να μας πειθαρχεί και να μας τρομοκρατεί ώστε να είναι έτοιμο να μας καταστείλει όταν αντισταθούμε. Καταλαβαίνουμε ότι έχουν κάνει ξεκάθαρα τις επιλογές τους, έχουν λεφτά για περισσότερους μπάτσους, εξοπλισμούς και περιπολικά την ίδια στιγμή που δίνουν ψίχουλα στην δημόσια υγεία σε εργαζόμενους/ους και άνεργους/ους.

Από τις πρώτες μέρες οι εργοδότες έδειξαν άμεσα αντανάκλαστικά για να προστατέψουν τα κέρδη τους με απολύσεις, μειώσεις στους μισθούς, αλλαγές στις συμβάσεις και υποχρεωτικές άδειες. Περισσότεροι/ες από 940.000 εργαζόμενοι/ες στον ιδιωτικό τομέα βρέθηκαν κατά τη διάρκεια της πρώτης φάσης «αντιμετώπισης της κρίσης» να χάνουν τη δουλειά τους είτε να μπαίνουν σε αναστολή και το 42% των εργαζομένων δέχθηκε μεγάλη μείωση στο ωράριο εργασίας. Ο Απρίλιος του 2020 έκλεισε με ρεκόρ 1.185.000 ανέργων. Συμπληρωματικά σε αυτά ήρθε το κράτος με ένα σωρό μέτρα για να βάλει πλάτες στα αφεντικά.

Ένα από τα πρώτα μέτρα που επέβαλλαν σε αυτή τη κατεύθυνση ήταν αυτό που επιτρέπει στις επιχειρήσεις να δηλώνουν ετεροχρονισμένα, την τροποποίηση ωραρίων των εργαζομένων. Το μέτρο αυτό κατατέθηκε στα πλαίσια της προστασίας της υγείας και της αποφυγής της εξάπλωσης του ιού. Το να μην δηλώνει πρόγραμμα προσωπικού το αφεντικό μας στην επιθεώρηση σίγουρα δεν έχει να κάνει με την υγεία μας και ξεκάθαρα αποσκοπεί στο να μπορούν να μην μας δηλώνουν τις πραγματικές ώρες για να γλυτώνουν λεφτά και να είναι καλυμμένοι σε περίπτωση ελέγχου.

Σε δεύτερο χρόνο ήρθαν τα επιδόματα, δεδομένου ότι 1 στους 2 εργαζόμενους/ες στον ιδιωτικό τομέα έμειναν χωρίς δουλειά με το πάγωμα της οικονομίας λόγω κορονοϊου το κράτος έδωσε 534 ευρώ τον μήνα για μισθωτές/ους που μπήκαν σε αναστολή (λιγότερα και απ' τον κατώτατο μισθό) και μείωση 40% στο νοίκι. Στους επιστήμονες έδωσαν 600 ευρώ «βοήθημα» και μάλιστα προσπάθησαν να το κάνουν μέσω προγράμματος voucher για να τσεπώσουν και λεφτά. Άνεργοι/ες και εποχικά εργαζόμενοι/ες αποκλείστηκαν από την μείωση ενοικίου και έλαβαν «βοήθημα» 400 ευρώ που προφανώς δεν φτάνει ούτε για ζήτω. Μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας έμεινε ξεκρέμαστο αφού αυτοί/ες που εργαζόντουσαν ανασφάλιστοι/ε δεν πήραν τίποτα. Την ίδια στιγμή εκτός από τις φοροελαφρύνσεις, την μείωση ενοικίου και την απαλλαγή από τους μισθούς μας και τις ασφαλιστικές εισφορές το κράτος έδωσε και άλλο ένα δωράκι στους εργοδότες, να καθυστερήσουν την καταβολή του δώρου Πάσχα.

Στη συνέχεια είδαμε την εφαρμογή της τηλεργασίας σε διάφορους κλάδους. Το μέτρο αυτό για αρκετούς μπορεί να ακούγεται ωραίο, το να μείνουν στο σπίτι δηλαδή και να δουλέψουν απ' τον υπολογιστή τους. Στην πραγματικότητα όμως αυτό που συμβαίνει είναι ότι εφαρμόστηκε από την μία για να μην κλείσουν τις επιχειρήσεις τους και χάσουν λεφτά και από την άλλη για να δοκιμαστεί άλλο ένα μέτρο που ήρθε για να μείνει. Τα αφεντικά τα βολεύει διπλά αφού μπορούν από την μια να μειώσουν τα έξοδα τους (μισθούς, χώρους γραφείων, εξοπλισμός, ρεύμα, internet κλπ) μετακυλώντας το κόστος αυτό στους/στις εργαζόμενους/ες και από την άλλη να τους έχουν να εργάζονται ανασφάλιστοι και με ξεχειλωμένα ωράρια χωρίς τον κίνδυνο ελέγχου αφού σε πολλές περιπτώσεις εργαζόμενοι/ες σε αναστολή εκβιάστηκαν να συνεχίσουν να δουλεύουν από το σπίτι. Επίσης είδαμε την επιτήρηση την

ώρα της δουλειάς να φτάνει σε νέα επίπεδα με χαρακτηριστικό το παράδειγμα της εταιρείας Teleperformance Greece (η μεγαλύτερη εταιρεία παροχής υπηρεσιών τηλεφωνικής εξυπηρέτησης με πάνω από 8.000 εργαζόμενους/ες) που θέλησε να βάλει κάμερες και να κάνει ελέγχους στα σπίτια των εργαζομένων με την πρόφαση ότι πρέπει να τσεκάρει αν το περιβάλλον εργασίας είναι «κατάλληλο». Εδώ να σημειώσουμε ότι προφανώς και αρκετές φορές το περιβάλλον του σπιτιού μας είναι «ακατάλληλο για εργασία και συγκέντρωση» αφού με τους μισθούς που παίρνουμε ζούμε σε παγωμένες τρύπες και ειδικά την περίοδο της καραντίνας ζούσαμε η μία πάνω στον άλλον με παιδιά, γονείς και συγγαίοντες σε κατ' οίκον περιορισμό! Σε αυτές τις συνθήκες προφανώς και δεν θα έπρεπε να δουλεύουμε. Σε αρκετές περιπτώσεις επίσης εργαζόμενοι/ες καταθέτουν την εμπειρία τους από την τηλεργασία λέγοντας ότι το ωράριο χάνεται όταν δεν βρίσκονται σε χώρο εργασίας, αφού σε καλούν ανά πάσα στιγμή από τη δουλειά για να κάνεις κάτι έκτρα αφού «σπίτι είσαι και κάθεται» και με αυτή τη λογική ανοίγει ο δρόμος για να μας βάζουν να δουλεύουμε απ' το σπίτι όταν παίρνουμε αναρρωτική, άδεια μητρότητας ή όποτε δεν μπορούμε να πάμε στη δουλειά.

Τέλος, η νέα φάση στα εργασιακά έρχεται με το πρόγραμμα του κράτους «συνεργασία» που δίνει την δυνατότητα στους εργοδότες να μειώσουν τα έξοδα τους, επιβάλλοντας μονομερώς μειωμένο ωράριο και δίνοντας μισό μισθό στους/στις εργαζόμενους/ες με το κράτος να συμπληρώνει το 60% του υπόλοιπου μισθού (με χρηματοδότηση μέσω του ευρωπαϊκού προγράμματος SURE). Η λογική αυτού του μέτρου είναι και καλά να μην γίνουν απολύσεις στις επιχειρήσεις που χάνουν τζίρο. Στην πραγματικότητα όμως ούτε αυτό το διασφαλίζει αφού η απαγόρευση απόλυσης ισχύει μόνο για τους εργαζόμενους που έχουν βάλει στο πρόγραμμα και μέχρι τον Οκτώβριο του 2020. Άρα αν π.χ. ένα αφεντικό έχει 10 εργαζόμενους/ες μπορεί να απολύσει τους/τις 5 και να δίνει μισό μισθό στους/στις άλλους/ες 5. Επίσης όπως τίθεται στον νόμο τώρα, ο όρος που ίσχυε παλιότερα, να εφαρμόζεται δηλαδή η εκ περιτροπής εργασία σε πλήρεις εβδομάδες, εξαφανίζεται και δίνει το δικαίωμα στο αφεντικό να εκμεταλλεύεται τον/την εργαζόμενο/η καθημερινά αλλά για 4 ή 3 ή 5 ώρες, αφήνει έτσι το ελεύθερο στους εργοδότες να κάνουν λάστιχο τα ωράρια και τη ζωή μας. Στην ουσία δηλαδή για να γλυτώσουν λεφτά οι επιχειρήσεις, το κράτος αποφασίζει 20% μείωση στους μισθούς και τους δίνει το ελεύθερο να μας βάζουν να δουλεύουμε πλήρες ωράριο και να μας πληρώνουν μισό μισθό.

Σε συνδυασμό με την πλήρη απουσία των ελεγκτικών μηχανισμών και με το πως εφαρμόζονται τα μέτρα όπως η τηλεργασία και το πρόγραμμα «συνεργασία» καταλαβαίνουμε ότι με τις μεταρρυθμίσεις αυτές το κράτος κάνει δώρο στα αφεντικά τη μαύρη και υποασφαλισμένη εργασία μας, πάνω στην οποία στηρίζεται η ελληνική οικονομία. Για εμάς αυτό σημαίνει ότι βλέπουμε παραπάνω υποτίμηση της εργασίας μας με μικρότερους μισθούς, χειρότερες συνθήκες, μεγαλύτερη ανασφάλεια και να βουλιάζουν τα ασφαλιστικά ταμεία και μαζί με αυτά η υγεία, η περίθαλψη και η σύνταξή μας. Για ακόμα μία φορά, το κράτος όπως τότε με τα μνημόνια δημιουργεί το νομικό πλαίσιο που θα στηρίξει τους εργοδότες όταν μας λένε ότι «δεν βγαίνουν», να «βάλουμε πλάτες» και να μην αντιδράμε που δουλεύουμε με λιγότερα λεφτά σε χειρότερες συνθήκες για να μην βουλιάξει η οικονομία, κλείσουν τα μαγαζιά και μείνουμε όλοι/ες άνεργες.

ΝΑ ΑΝΤΙΣΤΑΘΟΥΜΕ

Σε όλα αυτά που μας λένε απαντάμε με οργάνωση μέσα και έξω από τους χώρους της δουλειάς. Δεν μοιραζόμαστε τα κέρδη δεν θα μοιραστήσουμε την κασούρα τους. Εμπνεόμαστε από τους αγώνες που δίνουν εργαζόμενοι/ες καθημερινά σε διαφορετικούς κλάδους όπως της εκπαίδευσης, του τουρισμού, των ταχυμεταφορών, της υγείας και διεκδικούν αξιοπρεπείς συνθήκες εργασίας. Στεκόμαστε δίπλα τους και βλέποντας ότι υπάρχουν κομμάτια του κόσμου της εργασίας που αντιστέκονται μας δίνει δύναμη για να δώσουμε και τις δικές μας μάχες.

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΡΟΜΑΖΕΙ...

Αν συναντήσεις δυό λόφους γυμνούς σαν δράκους να φτύνουνε φωτιές...
Αν πέσεις από τη γκρεμισμένη γέφυρα σαν το παιδί από την αγκαλιά της μάνας...
Αν κάτω από την αγκαλιά δεν υπάρχει άλλη αγκαλιά παρά μόνο ο βρώμικος ποταμός των καθάρων ανθρώπων...
Αν ταξιδέψεις με τη βυθισμένη από τα κέρματα βάρκα του βαρκάρη...
Αν φτάσεις στη γεμάτη ερείπια πόλη...
Αν στο κέντρο της πλατείας έχει αυτοκτονήσει ο πλάτανος για τη θλίψη όλων των παιδιών της πόλης...
Αν στη βρύση της κλαίει μαυροντυμένες πεταλούδες...
Αν τα δακρυά τους δε φτάνουν και το νερό κόκκινο μαζί τους πενθεί...
Αν ένα λουλουδι φυτρώσει, αν φυτρώσει στην ασχήμια του τόπου αυτού τότε η ομορφιά τρομάζει...

